

„Plné brilantních zvrátů!“

RUTH WARE

„Geniální!“

SHARI LAPENA

byla to tichá dívka

... ale opravdu to udělala?

Michele Campbell

byla to
tichá
dívka

**KNIHY MICHELE CAMPBELL
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vždycky je to manžel
Byla to tichá dívka

Připravujeme

Cizinec na pláži

byla to tichá dívka

Michele Campbell

Překlad Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2018

Translation © Monika Pavlisová, 2019

Cover © Book Makers, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-131-1 (pdf)

Pro Meg

Žena je tichá jen tehdy, když je mrtvá.

– Sylvia Plathová

část první

1

Únor

Zavřeli ji na ošetřovně a vzali jí telefon a cokoli, co by mohla použít k tomu, aby si ublížila – nebo aby ublížila někomu jinému. Tohle škola ve svých lesklých brožurách nenabízela, ale byl to způsob, jak se vyrovnávala s dětmi podezřelými z porušení pravidel. Zavřít je na ošetřovně, izolovat je, vyslýchat je, dokud se nezlomí. Obvykle vás sem zavřeli za podvádění při písémkách nebo kouření trávy v lese. V nejhorším případě za šikanu. Ne za vraždu.

Ležela na úzké posteli a zírala do stropu. Nejdřív jí dali sedativa, a potom něco na bolest. Ale hlava jí pořád třestila a její mysl byla najednou roztěkaná i zamlžená. Vzadu na hlavě se jí klubala velká boule. Zkoumala ji prsty a snažila se vzpomenout, co ji způsobilo. Na samém okraji jejího vědomí se něco strašlivého pohulo a ona to odstrčila. Když zhasne světlo, uvidí to, tu věc na kraji jezera.

Tu věc. Svou sestru. Své dvojče.

Po celém kampusu je v této studené, mrtvé noci ticho. Obvinili ji ze strašlivého zločinu a není tu nikdo, kdo by promluvil na její obhajobu. Zavolali její babičce, aby ji přijela hájit. Ale babička věřila, že je vinná. Podezírali ji i její nejbližší kamarádi a ona si

musela přiznat, že mají proč. Kdysi si se sestrou byly blízké, ale tahle strašná škola to změnila. Začaly o sobě pochybovat, pomlouvat se za zády té druhé, podle se udávat za větší i menší prohřešky, krást si navzájem své věci. Jen několik málo dní uběhlo od fyzické rvačky tak intenzivní, že dívka, která chtěla zakročit, skončila s monoklem. Ta dívka o tom ještě nikomu neřekla – *zatím*. Ale teď to udělá.

Není to fér. To, že se spolu porvaly, přece neznamená, že by svou sestru zabila. Jak by mohla? Sestra byla jediná rodina, která jí zbyla. Všichni ostatní umřeli nebo ji opustili. Proč by ubližovala své jediné příbuzné, své jediné přítelkyni? Ale pokaždé, když zavřela oči, uviděla krev na svých rukou, bodné rány, rozčuchané dlouhé vlasy. Obličej své sestry, bílý a nehybný v měsíčním světle. Byla tam, když se to stalo. Proč? Nemohlo to být proto, že by byla vrah. Tak to není. Je nevinná. Hluboko v srdci to ví.

Ale nikdo jí nevěří.

2

Září předtím

Sarah Donovanová ztrácela nervy, když krmila své děti uspěchanou snídaní z instantní ovesné kaše a jablečného džusu. Čtyřletá Harper a dvouletý Scottie byli ještě pořád v pyžamu, protože jejich hezké oblečení bylo schované někde v napůl vybalených krabicích. Dnes se otevírá Akademie Odell, prestižní stará internátní škola v New Hampshire, a Sarah s manželem, Heathem, právě jmenovali správci koleje Moreland Hall. Posledních pět let dřeli jako koně na pozici učitelů, a tahle nová práce byla projevem důvěry a krokem vzhůru v žebříčku školní administrativy. Doprovázelo ji i zvýšení platu a služební bydlení, navíc s příslibem dalších benefitů. Sarah by měla být nadšená. Heath rozhodně byl. Přesto ze sebe nemohla setřást pocit hrůzy.

„Pospěš si, zlatíčko, ještě dvě lžičky,“ řekla Sarah Scottiemu, který seděl ve vysoké židličce, hrál si se svým jídlem a na legrační malé tvářičce měl kamenný výraz. Scottie byl jako Sarah – tichý pozorovatel, starostlivý, s hlubokýma, přemýšlivýma očima –, zatímco Harper byla otevřená kniha.

Do všeho se vrhala po hlavě, připravená vládnout světu, zrovna jako její táta.

„Jestli jsi dojedla, Harps, běž si vyčistit zuby.“

„Mami, vezmu si na sebe parádní šaty,“ oznámila Harper, když seskakovala ze židle opatřené podsedákem. Byla krásná a věděla to. Měla velké modré oči a divoce kudrnaté vlasy a zbožňovala, když se mohla krásně obléknout a předvádět se.

„Musíš je nejdřív najít. Zkus krabici vedle své postele.“

Harper odběhla a Sarah mrkla na hodiny. Zbývalo půl hodiny, než se začnou sjíždět studenti se svými rodinami. Sarah včera celé odpoledne připravovala uvítací slavnost, a pokud šlo o občerstvení a nezbytné propriety na večírek, ona měla hotovo. Na kuchyňské lince stálo pět velkých krabic od koblih Dunkin' Donuts, spousty kartonů rodinných balení jablečného moštu a limonády, ubrousky a papírové tácky, slavnostní ozdoby a jmenovky. Zbývalo jen přesunout všechno do společenské místnosti v Moreland a na tvář vytesat úsměv. Proč je potom tak nervózní?

Možná proto, že je toho tolik v sázce. Heath a Sarah přišli, aby napravili pochybnou reputaci Moreland Hall, a ten úkol byl nesmírně těžký. Nevhodné chování bylo typické pro celý kampus na Odell, ale v Moreland Hall to bylo úplně nejhorší. Sarah věřila, že s tím má určitě co dělat fakt, že neúměrná většina dívek v Moreland pocházela z rodin dávných absolventů Odell. (Moreland byla první kolej, kde začaly ubytovávat dívky, když se škola před padesáti lety stala vzdělávací institucí pro obě pohlaví, a děti absolventů často vyžadovaly ubytování na stejné koleji, kde bydleli jejich rodiče.) Sarah neměla vůbec nic proti dětem absolventů jako takovým. Vždyť i ona mezi ně patřila. Absolvovala Odell ve stopách své matky, svého otce, tetiček, strýců a dlouhé řady bratranců a sestřenic. Nemohla ovšem popřít fakt, že některé děti rodičů z Odell byly rozmazlené a zkažené do morku kosti. A ty nejznámější z nich byly právě v Moreland Hall.

Na konci posledního školního roku se dvě maturantky z Moreland Hall dostaly až do celostátních zpráv, když je zatkli pro

distribuci drog. Následující skandál pošpinil pověst Akademie Odell do takové míry, že správní rada nařídila řediteli, aby tento problém s konečnou platností vyřešil. Dřívější vedoucí koleje byl francouzský učitel z Montrealu, svobodný chlapík, který vykouřil dvě krabičky cigaret denně – to rozhodně nebyla image, o jakou by škola stála. Proto ho vyhodili a na jeho místo dosadili Heath a Sarah – respektované učitele, oba absolventy Odell. Seriózní mladý pár s rozkošnými dětmi, který půjde příkladem. Tedy, takový byl plán. Byl zde ale jeden problém. Ani Sarah, ani Heath neměli psychologické vzdělání. Nevěděli nic o vedení koleje, ani o poskytování poradenství narušeným děvčatům. Sarah svá studia na Odell strávila tím, že před takovými děvčaty utíkala, a Heath – upřímně – právě taková děvčata naháněl. To ale byla samozřejmě minulost. Vzdálená minulost. Přesto ji to znepokojovalo.

Když Sarah vyslovila své obavy, Heath ji uklidňoval a přesvědčoval, že tahle nová práce je jejich zlatá příležitost. Jak by mohli odmítnout? Heath měl velké plány. Chtěl šplhat po kariérním žebříčku a jednoho dne se stát ředitelem. Pozice vedoucího koleje pro něj byla zásadním milníkem. Nemusel jí říkat, jak moc to chce, ani jí připomínat, jak zoufale potřebuje uspět. Moc dobře to věděla. Učit angličtinu na střední škole, to nebylo to, o co Heath stál. Dřív vedli jiný život, ale narazili a shořeli a jen tak tak přežili. Díky této nové výzvě byl Heath konečně zase šťastný. Nemohla mu stát v cestě.

A on *byl* šťastný. Právě teď vplul do kuchyně, vypadal, jako by vyhrál milion dolarů, navlečený v modrém saku s novou kravatou a širokým úsměvem na krásné tváři.

„Připravena, lásko?“ řekl, když přišel až k ní a políbil ji na rty.

„Skoro. Vypadáš šťastně,“ řekla a vyprostila Scottieho z jeho vysoké židličky.

„To se vsaď. Svůj proslov jsem se naučil z paměti. Vzal jsem si novou kravatu pro štěstí – tu, cos mi dala k narozeninám. Jak vypadám?“

„Úžasně,“ řekla.

Byla to pravda. Sarah Heathe poprvé spatřila před patnácti lety tady v Odell, když sem nastoupil po přechodu z jiné školy, to byla ve třetím ročníku. Nic krásnějšího do té doby nikdy neviděla, a to se nezměnilo, navzdory nejruznějším životním vzletům i pádům.

Heath se podíval na hodinky a zamračil se. „Už je po deváté. Měla by ses obléknout.“

Sarah si myslela, že je oblečená. Ráno si rozčesala vlasy, oblékla si sukni a svetr a své nejoblíbenější nazouváky, jako vždycky, když měla jít učit. Když se ale dívala na Heathe, jak je nastrojený, došlo jí, že tenhle jednoduchý styl jí v nové práci neprojde. Bude se muset víc snažit. To jí nebylo příjemné. Stejně, jako když se před týdnem museli vzdát své pohodlné bytovky ve městě a přestěhovat se do školního bytu. Moreland Hall byla úchvatná budova, jako z pohádky. Cihly a kameny porostlé břečtanem, gotické klenby, prastará okna s tabulkami zvláštěho skla. V jejich bytě byl funkční krb, zdobené stropní lišty, podlahy z tvrdého dřeva. Ale necítila se tady doma. Jak by také mohla? Nepatřilo jim to tu. Ani nábytek nebyl jejich. Nemluvě o tom, že z kuchyňského okna viděli přímo na centrální nádvoří. Kdokoli k nim mohl nakukovat a sledovat, co dělají. Život jako v akváriu. Doufala, že si na to zvykne.

„Harper se obléká,“ řekla Sarah. „Já se postarám o Scottieho. Mohl bys odnést občerstvení do společenské místnosti a začít s úpravami?“

„Spolehni se. A zlato, neboj se toho a hoď se do gala, ano? Vypadáš sexy, když jsi ve slavnostním.“

Heath se zazubil a mrknul na ni, ale Sarah si nemohla pomoci a jeho poznámku v duchu dokončila. *Na rozdíl od běžných dní, kdy vypadáš, jako bys právě vylezla z postele.* Ale tohle Heath neřekl, ani si to nemyslel. To promluvila její vlastní nejistota.

Trvalo patnáct minut, než Scottieho umyla, svlékla z pyžama a oblékla ho do nejlepších šatů. Dalších pět minut strávila tím, že Harper přiměla svléknout kostým Elsy (který měla na mysli, když mluvila o parádních šatech) a obléknout skutečné šaty. Potom Sarah zbývalo deset minut, aby se oblékla sama. Prohrabala krabice, ale své hezké podzimní šaty nenašla. Takže na sebe nakonec hodila květované letní šaty, protože to bylo to jediné pěkné, co v té rychlosti našla. Přes ně si navlékla vlněnou vestu, aby se chránila před zářijovým chladem. Nebylo to zrovna jako ze žurnálu, ale bude to muset stačit. Na ústa nanasla světlou rtěnku, vzala děti a psa a vyrazili do společenské místnosti.

Zpozdili se jen o pár minut, ale když tam dorazili, místnost byla prázdná, stoly i židle byly pryč a Heath nikde. Utrpěla lehký infarkt, ale potom otevřeným oknem uslyšela jeho sytý smích a podívala se na nádvoří. Její manžel stál na tmavě zeleném trávníku, kolem něj byl rozestavěný chybějící nábytek a hlouček dlouhonohých hihňajících se slečen.

„Hej, copak tam provádíte?“ zavolala Sarah vesele, když vystrčila hlavu z okna. S Heathem jste vždycky mohli čekat neočekávané.

Otočil se a jeho úsměv by hravě zastínil i filmové hvězdy.

„A tady máme mou úžasnou ženu. Děvčata, dovolte mi, abych vám představil novou spoluvedoucí koleje, úchvatnou a skvělou paní Sarah Donovanovou. Pojď za námi ven, zlato. Je krásný den, tak mě napadlo, proč si neudělat oslavu přímo na nádvoří?“

Oslava na nádvoří? Když to dívky uslyšely, spustily radostný pokřik a zvedaly ruce k nadšeným plácnutím. Copak Heath

nechápe, s kým má tu čest? Sarah některé z těch dívek v minulých letech učila matematiku. Byly to ty nejhorší hříšnice, delikventky, typické obyvatelky z Moreland Hall s nevhodným chováním, jen zřídka potrestaným. Bude si muset s Heathem sednout a promluvit si o tom, jak jít příkladem.

Sarah vedla děti a psa chodbou k hlavnímu vchodu do Moreland Hall. Vyšli ven do dokonalého, sluncem zalitého zářijového dne. Harper běžela k tatínkovi, který ji zvedl do náručí a usadil na svém boku. Jejich pes Max, křížený německý ovčák, běhal po trávníku kolem dokola a Scottie se honil za ním a pištěl. Z koleje o kousek dál na nádvoří zněla tlumená hudba. A dívky z Moreland Hall – tytéž, které v jejich hodinách surfovaly po internetu a za jejími zády se vztekaly – z ní najednou byly celé pryč a pořád opakovaly, jak moc se jim líbí její šaty. Ten falešný obdiv jim nespokla. Jak tak kolem ní kroužily, s dlouhýma nohama a pěstěné a perfektně upravené, líně odříkávajíc otřepané fráze, Sarah cítila, že by ji klidně mohly zaživa sežrat.

3

Pro Bel Enrightovou a její sestru – dvojče Rose – to byl první den v nové škole. Bel už od pohledu Akademii Odell nenáviděla. Ale slíbila Rose, že se pokusí to tu zvládnout, tak mlčela a usmívala se a předstírala, že je v pohodě, což nebyla.

Byl začátek září. Jejich matka zemřela v květnu a Bel ještě stále truchlila. Rakovina jim maminku vzala tak rychle, že nemohla uvěřit, že už tu není. Máma byla pro Bel nejlepší kamarádkou, inspirací. Pracovala v pojišťovně, aby dívky uživila, ale ve volném čase byla umělkyní. Malovala a vyráběla šperky ze všeho, co našla. Psala básně a skvěle vařila. Bydlely ve dvoupokojovém bytě ve Valley s tenkými zdmi a zaprášenými palmami před vchodem. Uvnitř byl ale jejich byt překrásný, útulný díky nejrůznějším věcičkám nakoupeným na bleších trzích, na stěnách visely máminy krajiny s pouští a všude hořely vonné svíčky. *Máma* byla překrásná – havraní vlasy a zelené oči, které po ní Bel zdědila (zatímco Rose byla blondýnka po tátovi), elegantní pohyby a uklidňující úsměv. A teď byla pryč.

Bel snila, že by se sestrou mohly dál žít v bytě, obklopené máminými věcmi, vzpomínkami na ni. Bylo jim ale teprve patnáct, takže to byl nesmysl. Rose z nich byla ta praktická a přiměla Bel, aby to pochopila. V týdnu, kdy máma zemřela, ležela Bel v posteli a plakala, zatímco Rose zařídila pohřeb a všechny telefonáty.

Máma byla snílek, jako Bel, a o budoucnost dvojčat se nijak obzvlášť nepostarala. Kdo by taky čekal, že zemře ve čtyřiceti? Ne-nechala žádnou poslední vůli a nejmenovala žádného opatrovníka. Zůstala po ní jen skromná životní pojistka a Rose trvala na tom, že si ji nechají, aby mohly zaplatit vysokou školu. Bel nevěděla, jestli chce jít na vysokou. Ale chápala, že musí někde bydlet, jinak skončí v pěstounské péči. Rose zavolala všem máminým kamarádkám a příbuzným. Bratrovi v San Jose, sestřenicím v Encinu, nejlepší přítelkyni z dětství, kamarádkám z práce. Rose zavolala i babičce – jmenovala se Martha Brooks Enrightová a byla to matka jejich otce, kterou neviděly ode dne, kdy táta zemřel, tehdy jim bylo pět. Bel měla námitky. Proč zvat babičku na pohřeb, když se nenamáhala je celé ty roky navštívit? Vždyť ani nepřijede. Ale Rose řekla, že to musí zkusit, protože nemůže odhadnout, kdo bude ochotný se o ně postarat.

Všichni, koho Rose kontaktovala, na pohřeb přijeli, včetně babičky. To, že máma umřela tak mladá a z dvojčat se stali sirotci, pohnulo jejich city. Všichni plakali a říkali hezké věci, ale byly to prázdné řeči. Jediný člověk, který se opravdu nabídl, že si je vezme k sobě, byla jejich babička. Ona byla první volbou Rose, ovšem absolutně poslední pro Bel. Bel cítila z babičky chlad. V šatech na míru a s perlami kolem krku byla tak odtažitá! Také byla jediná, kdo na pohřbu neplakal. Bel si toho všimla. Všimla si, že babička nejspíš maminku neměla moc ráda, podle toho, jak o ní mluvila. Babička byla hotová aristokratka, takže možná neměla radost, když si její syn vzal dívku ze špatného konce společenského žebříčku. Rodiče Bel se seznámili na vysoké škole, na akci zorganizované na počest rodiny Enrightových, která udělovala obrovské stipendium. Máma byla jednou z těch, kdo stipendium dostali. Tak odlišné bylo jejich postavení. John Brooks Enright zastupoval svou bohatou rodinu a Eva Lopezová přišla, aby

mu poděkovala, jak se slušelo. Protiklady se ale přitahují. Zamílovali se do sebe.

Když táta umřel, máma se i s dvojčaty vrátila do Kalifornie, a potom už se s babičkou nikdy neviděly, dokonce si ani nevolaly. K narozeninám jim posílala šeky. Víc už nic. Po pohřbu vzala babička děvčata do restaurace a nabídla jim, aby se k ní nastěhovala. Bel na ni vyjela: Proč se za nimi za celé ty roky nepřijela nikdy podívat? Nepřekvapilo ji, když tvrdila, že to byla vina mámy, že ona se snažila je navštívit, ale vždycky jí bylo řečeno, že není vítaná. Bel tomu nevěřila ani na vteřinu a později to také řekla Rose. Rose si ale myslela, že babička možná mluví pravdu. A navíc – copak mají na výběr? Babička byla jediná, kdo byl ochotný je k sobě vzít.

Na konci května, týden po tom, co maminka zemřela, se dvojčata stěhovala na východ ke své babičce, do jejího velkého domu v Connecticutu. Babička dovolila každé z nich vzít si jeden obraz a pověsit si ho ve svém pokoji, ale všechno ostatní se prodalo do bazaru. Do letadla si každá vzala jen jeden kufr. Babička jim nakoupí nové oblečení, které bude vhodnější pro život v chladném klimatu. Ukázalo se, že babička je hodně, ale opravdu hodně bohatá; což jim jejich matka nikdy neřekla. Rose měla pocit, jako by vyhrály v loterii. Bel se ale zdálo, že je všechno špatně. Mercedes, velký dům, kde byla v místnostech slyšet ozvěna a vše mělo svůj propracovaný styl, hospodyně, která sem docházela každý den, ale zřídkakdy promluvila. Snažila se tu usadit, zvyknout si na zvláštní, nové okolnosti. Možná by to nakonec i dokázala. Ale potom jim babička znovu vzala půdu pod nohama, když jim oznámila, že v září obě nastupují do internátní školy.

Internátní škola byla pro bohaté. Pro Bel to bylo hrozně neosobní. Nejen že nastoupí na nějakou snobskou školu, ale navíc tam budou i *žít* a domů se budou vracet jen na prázdniny. Celá

ta myšlenka vznikla v hlavě Warrena Adamse, babiččina přítele se stříbrnými vlasy a vmlouvavým jazykem. Warren se babičce hodně podobal: dobře vypadal, vždy byl dokonale oblečený a mluvil s přízvukem společenské smetánky. Bel mu nevěřila. Warren tvrdil, že je jen babiččíným právníkem, ale kdyby to tak bylo, proč by v jejím domě trávil tolik času? Říkal, že byl blízkým přítelem dědečka, ale proč by si potom něco začínal s jeho ženou? A trval na tom, že internátní škola je pro dvojčata tím nejlepším místem, ale Bel si myslela, že je Warren chce vystrnadit z domu, aby měl babičku i její peníze jen pro sebe. Rose to bylo jedno. Bylo jí jedno, jestli se jich chce zbavit Warren, nebo dokonce i babička. Akademie Odell byla jednou z nejlepších škol v zemi a Rose tam chtěla studovat. Byla velmi ambiciózní a Bel příliš deprimovaná na to, aby protestovala. Podaly si přihlášku, byly přijaté a teď přišel den zúčtování.

To ráno je babička vzbudila brzy. Sbalily své úžasné nové věci do mercedesu a vydaly se na tříhodinovou cestu z Connecticutu na Akademii Odell v New Hampshire, kde projely impozantní branou z cihel a železa a ocitly se v sytě zeleném kampusu. Bylo to tam překrásné, ale Bel se nemohla zbavit pocitu, že nastupuje do vězení.

„Není to krása?“ pronesla babička s povzdechem. „Vzpomínám si, když jsme sem přivezli vašeho otce.“

Bel na zadním sedadle přemáhala slzy. Viděla ale, jak Rose, která seděla vepředu vedle babičky, zírá ven z okna s úšasem.

„Je to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla,“ řekla Rose zasněně.

Projížděly kolem dokonale posekaných trávníků a držely se značek ukazujících cestu k registraci v Tělocvičně abiturientů. Parkoviště u tělocvičny bylo plné luxusních aut se značkami z New Yorku a Connecticutu a Massachusetts. Samotná tělocvična

byla umístěna v obrovské mramorové budově, která vypadala jako palác. Bell se zastesklo po jejich skromné středoškolské tělocvičně v Kalifornii s poškrábanou podlahou a ušmudlanými šatnami. Chyběli jí staří kamarádi, pláž, jejich malý byt. A nejvíc ze všeho jí chyběla matka. Po tváři jí stékala slza.

„Chci jet domů,“ vydechla.

Babička se jí podívala do očí ve zpětném zrcátku a vypadala vystrašeně.

„Isabel, drahá, to už jsme přece probraly. Odell je jedna z nejlepších škol v zemi.“

„Já vím, že se nemůžu vrátit do Kalifornie. Jen mě nech jet domů s tebou, babičko. Budu chodit do státní školy. Ušetříš hromadu peněz. Prosím.“

„Tady nejde o peníze, zlatíčko. Odell je rodinná tradice. Chodil sem tvůj otec i tvůj dědeček.“

Proč si babička myslela, že to pro ni bude něco znamenat? Dědečka nikdy nepoznala a otce si sotva pamatovala. Vychovala je máma. Máma chodila do státní školy a byla to ta nejinteligentnější a nejúžasnější osoba, jakou Bel kdy znala.

Rose se natáhla dozadu přes sedačku a stiskla Bel ruku. „Jsi jen nervózní, Belly,“ řekla a použila při tom její přezdívku z dětství. „Motýlci v břiše z prvního dne. Bude to v pohodě. Jsem tady. Jsme v tom spolu.“

Bel se snažila přijmout to jako útěchu. Byla to pravda, měla tu své dvojče. I když jsou každá jiná a na všem se vždycky neshodnou, Rose je rodina. Bel přikývla a rukou si otřela oči.

„Fajn.“

Bel se zhluboka nadechla a všechny tři vystoupily z auta. Tělocvična absolventů nebyla uvnitř jen tělocvična, byl to celý atletický komplex, včetně padesátimetrového plaveckého bazénu a krytých tenisových kurtů. Registrační stolky byly rozestavěné

na basketbalovém hřišti, což byl rozsáhlý prostor obklopený tribunami a plný světla pronikajícího dovnitř vysokými okny. Na zdech visely jasně modré prapory oslavující mnohé šampionáty, které Odell vedla proti jiným soukromým školám. V prostoru rezonovaly hlasy a smích vítajících se a objímajících dětí i jejich rodičů. Rose a Bel nastupovaly do druhého ročníku, což znamenalo, že většina jejich spolužáků už se mezi sebou znala, ale Bel se snažila netrápit se tím. Jen se na ně podívejte – všichni tak styloví a samí šprti, od hlavy po paty ve značkových šatech s logem velryby. Kdo o ně stojí? Musí tu přeci být i jiné děti, sympatičtější. Víc podobné jejím kamarádům doma, kteří kouřili trávu a surfovali a nechávali vlasy, ať si rostou, jak chtějí. Ona a Rose se pohybovaly v naprosto odlišných kruzích. Rose byla hodná holka. Měla perfektní známky a byla členkou modelového OSN a věnovala jídlo do potravinových bank. Její kamarádi byli stejní suchaři jako ona – Bel to ale nemyslela zle. Milovala svou sestru. Ale stejně – vůbec by se nedivila, kdyby do téhle snobské školy Rose dokonale zapadla.

Dvojčata si vyzvedla registrační balíčky, které ukrývaly lístek se jménem přidělené koleje, rozvrh hodin, identifikační karty a mapu kampusu. Bel a Rose dostaly umístěnku na stejnou kolej, Moreland Hall.

Babička si prohlížela jejich umístěnky a souhlasně kývala. „Obvykle tu sourozence oddělují, ale já jsem požádala, aby vás nechali spolu, kvůli vaší ztrátě. Jsem moc ráda, že svolili.“

Vrátily se do auta a podle mapy jely k Moreland Hall. Když dojely na konec cesty za kolejí, uviděly skupinku hezkých dívek s dlouhými vlasy a dlouhýma nohama, všechny oblečené ve stejných modrých tričkách s logem Odell, jak mávají cedulemi s nápisem: VÍTÁME VÁS DOMA, HOLKY Z MORELAND! Doma. Jako by tohle místo někdy mohlo být pro Bel domovem.

Kolej byla veliká, postavená z tmavých cihel, s klenbami a věžičkami a s okny se svislými příčlemi. Jako strašidelný hrad. Bel z něj měla husí kůži. Slíbila ale, že se bude snažit, tak to dodrží.

Dvojčata vystoupila z auta. Jedna z dívek v tričku k nim přistoupila. Byla blond a vypadala dokonale, ale když pohodila vlasy, Bel zachytila nezaměnitelný závan cigaretového kouře, což ji zaujalo. Kouření tu údajně bylo proti pravidlům. Možná ale všichni ta hloupá pravidla nedodržovali.

„Ahoj, já jsem Darcy Maddenová,“ řekla ta dívka. „Jsme uvítací výbor maturantek. Takže vás tu teda vítám.“

„Ahoj, Darcy! Já se jmenuju Rose Enrightová a tohle je moje dvojče, Bel,“ řekla Rose, udělala krok směrem k ní a dychtivě se usmívala.

Darcy zakroutila očima.

„Jasně, dvojčata sirotci,“ řekla Darcy. „Už o vás všechno vím. Je to švindl, že jo? Podle mě ani nevypadáte jako dvojčata. Bel má černé vlasy a Rose, hm, jak to nazvat, špinavá blond?“

„Rozhodně jsme dvojčata,“ řekla Rose a tváře jí zružověly. „Dvojvaječná, ne identická. Já se podobám příbuzným z rodiny našeho otce, Bel vypadá jako naše máma.“

„Dobře, dvojčata, možná, ale sirotci? Od kdy nosí sirotci trička od Lacoste?“ řekla Darcy s pohledem upřeným na růžové tričko s límečkem a miniaturním aligátorem, které měla Rose na sobě. V očích jí zablikalo pobavení.

„Ale já opravdu jsem sirotek. Definice sirotka je, že ti umřou rodiče, a moji rodiče umřeli,“ protestovala Rose.

Darcy zachytila pohled Bel a obě se rozesmály nad seriózností Rose. Bel se okamžitě cítila provinile, že se své sestře směje. Ale no tak, Rose byla hrozně upjatá. Troška škádlení jí prospěje.

„Dělá si legraci,“ řekla Bel Rose.

„Jo, promiň, jen plácám,“ řekla Darcy. „Tak pojďte, sirotci, pomůžeme vám vyložit věci.“

Darcy kývla hlavou a přiběhly k nim další dívky z uvítacího výboru. Ruce navíc se jim hodily, vzhledem k hromadě tašek a krabic nacpaných v kufru babiččina auta. Posledních pár týdnů prožívaly obrovskou nákupní horečku, jak se je babička snažila řádně vybavit – její slova – na Odell. Rose zbožňovala pastelová trička s límečkem, která jí babička nabídla, stejně jako vlněné svetry a mokasíny a vysoké teplé boty, i společenské šaty na plesy a slavnostní večere. Bel se to všechno zdálo být nevkusné a nudné. Protestovala, a když to nepomohlo, žadonila a prosila. Babička nakonec ustoupila a koupila Bel pár rozkošných kousků – trička bez rukávů a legíny, džíny, motorkářskou bundu, černé semišové kozačky a pár minišatů. Obě děvčata dostala také nové telefony a laptopy, ložní prádlo a stolní lampičky, stojany na toaletní potřeby a skladovací krabice pod postel. Babička na nich rozhodně nešetřila a Bel se všechny ty věci tolik líbily, že zapomněla i na svou váhavost nad tím, že vyhodí tolik peněz. Když to nevádí babičce, proč by se tím měla trápit ona?

Rose a Bel popadly své kufry. Dívky z uvítacího výboru vzaly krabice a všechny se vydaly ke koleji. Jedna z dívek držela otevřené dveře pro všechny ostatní. Tady se očividně dbá na způsoby. Bel byla překvapená nejen nabízenou pomocí, ale také tím, s jakým respektem se dívky chovaly k její babičce. Ovšem na druhou stranu, její elegantně oblečená a dokonale upravená babička se sem na Odell hodila mnohem víc než Bel. Dívky nenechaly babičku vzít vůbec nic a vyčlenily jednu z nich, která ji měla doprovodit k výtahu a ukázat jí pokoje dvojčat, aby nemusela šplhat po strmých a kluzkých mramorových schodech.

Bel doufala, že budou s Rose bydlet spolu. Ale jejich pokoje byly v různých patrech. Rose měla bydlet ve druhém, Bel ve třetím. Darcy nařídila další dívce, aby pomohla Rose, a sama táhla krabice Bel ještě o další patro výš, aby jí ukázala pokoj.

„Děkuju za pomoc,“ řekla Bel.

„To nestojí za řeč, děláme to tak vždycky,“ řekla Darcy udýchaně. „Máš dvoják. To mají všichni druháci. Může to být pruda a může to být sranda, podle toho, kdo je tvoje spolubydlící.“

„A kdo je moje spolubydlící?“ zeptala se Bel.

„Nějaká čúza, nejspíš. Jdem se podívat.“

Sešly dolů dlouhou chodbou lemovanou spoustou zavřených dveří na obou stranách. Bylo to tu omšelejší, než Bel čekala podle nádherně upraveného okolí. Staré koberce, tmavé dřevěné obložení a ve vzduchu zatuchlina. Na každých dveřích byla připevněná kartička s téměř kaligraficky vyvedenými jmény obyvatelk. Darcy se zastavila před pokojem číslo 305.

„Tady bydlíš. Vypadá to, že tu s tebou bude Emma Kimová,“ řekla Darcy. Opřela si krabici o koleno a otevřela dveře.

Pokoj byl prázdný a přepečlivě uklizený. Obrovským vikýřovým oknem umístěným přímo proti dveřím pronikalo dovnitř světlo. Palandová postel byla nacpaná u zdi vedle dveří, takže když vstoupily, dveře do ní narazily. Emma už byla nastěhovaná a zabrala si postel, skříň a stůl. Její věci byly spořádaně rozložené a polštář a peřina na spodní posteli byly hezky povlečené. Nad jejím stolem byl pověšený plakát chlapecké hudební skupiny.

„Emma už je asi dole na nádvoří. Je tam uvítací párty, kam musíš jít,“ řekla Darcy.

„Jaká je Emma?“ zeptala se Bel nejistě. Z jejích věcí soudila, že je to magor na úklid s příšerným hudebním vkusem.

„Tak trochu šprtka. Celkem bez peněz. Hraje na housle. Ale je hezká a nefetuje. A každopádně, když se ti nebude líbit, můžeš se přidat ke mně a dalším čtvrtákům.“

Z té nabídky se Bel zatočila hlava. Tahle úžasná starší holka jí právě vyjádřila své sympatie. Možná to tu nebude tak špatné.

„Vážně? Třeba tě vezmu za slovo,“ řekla Bel.

„Lidi ti budou říkat, že máme špatný vliv, ale nenech se zastrašit.“

„Není to pravda?“ zeptala se Bel.

„Ne, ne. Je to pravda.“

Bel se zasmála a Darcy se souhlasně zazubila.

„Víš,“ řekla Darcy, „když jsem se dozvěděla, že sem nastoupí dvojčata z Kalifornie, říkala jsem si, že to bude super. A potom, když nám řekli, že jste Enrightovy, začala jsem se fakt těšit.“

„Ty znáš mou rodinu?“

„No jasně. Moje máma a tvůj táta spolu prakticky vyrůstali. Patřili do stejného klubu v Connecticutu a na Odell nastoupili současně. Dokonce spolu i *chodili*. Tvůj táta byl děsně sexy a navíc dost divoký, očividně. Jenže potom utekl s jednou úžasnou mexickou kráskou, kterou tady potkal, a moji mámu to zničilo.“

„Z té krásky se vyklubala moje máma. Byla z Kalifornie, a jo, byla nádherná.“

„To vidím, když se podívám na tebe. Ale co tvoje sestra? Tak trochu prudí, co?“

„Rose je fajn. Bývá jen trochu tichá,“ řekla Bel a cítila, že se za sestru musí postavit. Nemohla si ale pomoci, aby nedodala: „Jsme každá úplně jiná.“

„Rodina. Nemůžeš s nima žít, nemůžeš je zabít. Moje rodina je ale v pohodě. Když sem máma chodila, bydlela v Moreland Hall, to bylo krátce potom, co na Odell začali přijímat i holky. Na téhle koleji vždycky bydlely ty nejlepší. Teď se ale snaží nás zlomit.“

„Kdo se o to snaží?“

„Vedení. Ředitel a správní rada. Jmenovali nové vedoucí koleje, aby nás srovnali. Ale věř mi, to je nemožný úkol. *A navíc...*“

Darcy se na Bel významně podívala a rozesmála se.

„Co?“ zeptala se Bel.

„Totálně to podělali a ještě o tom ani nevědí,“ oznámila Darcy a stoupla si k oknu. „Pojď sem. Vidíš toho chlapíka v modrém saku?“

Bel se podívala dolů na široký, obdélníkový trávník obklopený ze všech stran elegantními cihlovými budovami. Ve stínu morelandské koleje byly rozestavěné stoly a židle. Studentky a jejich rodiny postávaly kolem a poslouchaly extravagantně hezkého muže, který stál kousek stranou, promlouval ke sročení a přitom působivě gestikuloval rukama. Bel z něj nemohla spustit oči.

„Kdo to je?“ zeptala se a dech se jí tajil.

„Heath Donovan, nový vedoucí koleje. Tedy spoluvedoucí, ještě s šedivou a nenápadnou manželkou, která tu učí matematiku,“ řekla Darcy. „On učí angličtinu. No řekni, není to ten absolutně nejvíc sexy chlap, jakého jsi kdy viděla? Všechny holky ho chtějí. Přísahám, že když se k němu přiblížím, oněmím, a to normálně nedokážu zavřít pusou.“

„Je úžasný. Proč jsi říkala, že to podělali, když z něj udělali vedoucího koleje?“

„Chlap jako on a kolej jako ta naše? Prosím tě. Je tradice, že nejstarší holky z Moreland Hall rády dělají problémy. V podstatě je to jeden z požadavků k maturitě. Jsme tu ty nejhorší potvory a plánujeme nejlepší legrácky. Chceš slyšet náš bláznivý plán inspirovaný Sexy Heathem?“

„No jasně.“

„Musíš přísahat, že to neřekneš.“

„To bych nikdy neudělala,“ řekla Bel.

„Je to *soutěž*. Která ze čtvrtáček dostane Donovana první do postele.“

Trvalo vteřinu, než Darcynin větu pochopila. Soutěž o to, kdo sbalí vedoucího koleje? Bel doufala, že to nemyslí vážně. Přesto ale, když se Darcy hlasitě rozesmála, Bel se přidala. Copak může někoho soudit? Právě získala skvělou novou kamarádku. Musí jít s davem.

4

Škola začíná až zítra, ale už mají první domácí úkol. Jak je to vůbec možné? Rose to zjistila jen díky tomu, že se její spolubydlící vrátila z večere a na laptopu si přes chat stěžovala nějakému klukovi, že musí číst něco na angličtinu.

„Počkej, cože? My už máme nějaký úkol?“ zeptala se Rose s lehkou panikou v hlase.

Rosina spolubydlící se jmenovala Skyler Stoneová a byla z New Jersey. Skyler měla dlouhé hnědé vlasy a používala silnou vrstvu makeupu, aby zakryla nepěknou pleť. Kromě pleti ale byla moc hezká a oblékala se tak, že si vedle ní Rose připadala jako hastroš. Jenže Rose si připadala jako hastroš vedle většiny děvčat z Odell. Skyler tu loni byla v roli prváka, takže si teď vychutnávala mazáckou pozici vedle nově příchozí.

„Jestli chceš vědět, jaký máš domácí úkol,“ řekla Skyler namachrovaně, „musíš se přihlásit na kampusovou síť. Máš to ve svém akademickém modulu.“

Rose vůbec netušila, co to znamená, ale bála se otravovat Skyler s dalšími otázkami. Místo toho popadla laptop a vyrazila po schodech o patro výš, aby našla sestru. Bylo absolutně nemožné, aby Bel věděla, jak se dostat na kampusovou síť a vyhledat domácí úkoly, ale ostrý hlas Skyler Rose zabolet a jí se začalo po sestře stýskat.

Rose byla o dvacet minut starší a snažila se na Bel dávat pozor, což ovšem Bel nenesla vždycky dobře. Bel měla někdy špatný odhad. Máma pracovala na plný úvazek. Aby vydělala víc peněz, malovala po večerech krajiny a o víkendech prodávala na trzích své šperky. Když měla máma moc práce, aby na Bel dohlédla, vzala to Rose na sebe. To přece zvládne. Rose byla inteligentní a cílevědomá. Měla dobré známky a byla opatrná při výběru kamarádů. Bel byla náladová a dětinská a chytala se špatných part. Chodila za školu a kouřila trávu na pláži. Rose si tím byla naprosto jistá. Dokonce o tom s Bel už několikrát mluvila. Když jí Bel řekla, ať se stará sama o sebe, šla s tím Rose za mámou. Jenže to už byla máma nemocná a v hlavě měla úplně jiné věci. Navíc máma nechtěla slyšet o Bel nic špatného. Bel byla její mazlíček. Takže během šesti měsíců od chvíle, kdy máma onemocněla, do její smrti, Bel úplně zdivočela. Rose tím byla upřímně znechucená. Jestli bylo na tragické mámině smrti něco pozitivního, byl to fakt, že se Bel dostane pryč od lidí, co na ni měli špatný vliv, někam, kde bude pod přísnějším dohledem.

Rose zaklepala na dveře pokoje číslo 305.

„Dále.“

Emma, spolubydlící Bel, byla v pokoji sama. Seznámily se předtím na uvítacím večírku. Emma Kimová byla krásná a hodná a k Rose se při večeri chovala moc hezky. Bel měla nádherný pokoj – byl to jediný dvojlůžkový pokoj pro druháky, který měl velké vikýřové okno, kterými byla kolej Moreland Hall tak typická. Rose Bel trochu záviděla, že dostala hezčí pokoj i lepší spolubydlící. Ale jestli tahle výhoda sestře pomůže, aby se tu líp zabydlela, tak to Rose unese.

„Ahoj, Rose. Bel tu teď není,“ řekla Emma.

„Nevíš, kde je? Zjistila jsem, že už máme nějaký úkol.“

„No jo, vítěj na Odell. Tady jsou pořád nějaké úkoly.“

„Chtěla jsem se jen ujistit, že to ví.“

Emma se usmála. „Ty jsi tak ohromná sestra.“

Měla na sobě legíny a mikinu s logem Odell, což byla podle všeho volnočasová uniforma na večerní povalování na koleji. Lesklé černé vlasy spletené v širokém copu jí ležely na rameni. Rose si všechny tyhle detaily důsledně vrývala do paměti, aby je mohla později kopírovat. Nové šaty, ze kterých byla tak nadšená, se po příjezdu sem ukázaly být úplně mimo. Jak by taky ne, když je převážně vybírala babička. Bel všechno, co babička vybrala, odmítla, ale Rose se bála, aby si starou dámu nějak neznepřátelila. Proč babičku rozčilovat kvůli pár kouskům oblečení? Teď si ale Rose uvědomila, že má šatník jak z minulého století. Oblečení, co má Bel, je tisíckrát lepší. Nakonec to vypadá, že její sestra si umí poradit mnohem líp.

„Chtěla jsem se Bel zeptat, jestli ví, jak se přihlašovat na školní síť, kde ty úkoly najde, a taky jsem si chtěla půjčit pár jejích věcí. Která komoda je její?“ zeptala se Rose?

„Tamhleto,“ řekla Emma a ukázala na ni.

Rose se rychle prohrabala Belinými věcmi a vybrala si pár legín, volné tílko a vestu s koženým lemem vpředu. Bel toho má tolik. Tohle jí chybět nebude.

„Nevím, kdy se Bel vrátí, ale ukážu ti, jak se na kampusovou síť přihlásit, jestli chceš,“ řekla Emma.

„To bys byla moc hodná, děkuju.“

Rose podala Emmě svůj laptop. Emma ji naučila, jak se přihlásit na školní síť a jak v ní vyhledávat. Rose byla překvapená, když zjistila, že kromě úkolů má i nové e-maily.

„Páni, mám tady pozvánku na čaj od paní Donovanové,“ řekla Rose. „Dostalas ji taky?“

Emma si Rosin e-mail přečetla. „Ne, tohle je jen pro tebe,“ řekla. „V tom e-mailu se píše, že bude tvou poradkyní. Máš štěstí.“

Paní Donovanová je hrozně milá. Loni jsem ji měla na matematiku. Je skvělé, že jsou Donovanovi noví vedoucí koleje. Díky bohu, že toho posledního odsud vyhodili.“

„Udělal něco špatně?“

„Nechal Moreland totálně zpustnout. Tahle kolej má špatnou pověst, víš? Je to kolej šlapek.“

„Vážně?“

„To slovo nenávidím, protože z holek dělá něco horšího za chování, za které se kluci mezi sebou uznale plácají po ramenou. Ale jo, je to tak. Což mě přivádí k poněkud ožehavému tématu.“

„O co jde?“ zeptala se Rose poplašeně.

„Možná sis všimla, že jsme si s Bel tak úplně nesedly. Při večeři jsem jí řekla, ať si sedne ke mně, ale ona si sedla ke čtvrtáčkám. Víš, koho myslím. Darcy a Tessa.“

„To je mi moc líto. Omlouvám se za její nevychovanost.“

„Ale ne, to je mi fuk. Mám víc kamarádů, než kolik bych mohla potřebovat. Ale cítím, že mám povinnost tě varovat, že se Bel dala dohromady s nesprávnýma holkama.“

„Opravdu?“

„Jo. Darcy Maddenová a její parta jsou tady nechvalně proslulé. Věř mi, že nechceš, aby se s nimi tvoje sestra paktovala. Musíš jí něco říct.“

„Pokusím se,“ řekla Rose a vrtěla hlavou. Zrovna když začínala mít pocit, že se s nástupem na Odell všechno spraví, historie se začíná opakovat. „Jen nevím, jestli to k něčemu bude. Tohle už jsme zažily.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Emma.

„No, teda...“

Rose si uvědomila, že moc mluví. Emma jí byla hrozně sympatická, ale nevěděla, jestli jí může věřit. Jestli si teď Rose pustí pusku na špacír, může dostat Bel do maléru.

„Ale nic,“ řekla Rose. „Nic jsem tím nemyslela.“

„Teď ale vážně, Rose. Měla bys mi to říct. Já s Bel bydlím. Ty ne. Když budu vědět, že je potřeba něco pohlídat, můžu jí pomoci zůstat na správné cestě.“

V tom měla Emma pravdu. Rose bydlela v úplně jiném patře a nemůže na Bel dávat pozor, jak by chtěla.

„Dobře. Víš, když jsme ještě byly doma a máma byla nemocná, Bel se tak trochu... utrhla ze řetězu.“

„Utrhla? Jak? Drogy? Kluci?“

„Nevím to úplně jistě. Ale chodila za školu. Neměla bys to ale použít proti ní. Nebyla to její chyba. Neměla žádné vedení.“

„Ty jsi ale za školu nechodila, ne?“

„No ani náhodou. To bych neudělala.“

„Na Odell nemůžeš chodit za školu. Pokaždé, když to uděláš, dostaneš důtku. Navíc máš týden zkrácené vycházky. Když máš dvě důtky, nemůžeš se účastnit sportovních ani jiných aktivit. Za čtyři důtky je dočasné přerušení studia.“

„Já to Bel řeknu,“ řekla Rose.

„To bys měla. Já jí to řeknu taky. Říká se, že tady Donovanovi plánují velké změny. Jestli se Bel nebude chovat dobře, mohla by se dostat před k DK.“

„DK?“

„Před disciplinární komisí. To se stává při vážných porušeních řádu a zaznamenává se to na tvou přihlášku na vysokou. Můžou tě i podmínečně vyloučit.“

„To by byla hrůza. Máš pravdu. Musím jí něco říct.“

„Vypadáš, že jsi k ní hodně loajální,“ řekla Emma. „Byla bych radši, kdybys byla moje spolubydlící ty. Ona na mě působí trochu jako flákač, ale myslím, že ty a já bychom spolu vycházely skvěle.“

Rose celá zrůžověla radostí, ačkoli měla výčitky svědomí, že o své sestře s Emmou takhle mluví. Ale zase na druhou stranu,

Bel opravdu *byla* flákač. To se nedalo popřít. Takže by se Rose neměla cítit špatně kvůli tomu, že na to Emma přišla úplně sama.

5

V první školní den se Rose vzbudila a uviděla dokonalý paprsek slunečního světla, který pronikal do pokoje štěrbinou v žaluziích. Měla pocit, že je to znamení. Život dnes začíná od začátku. Vyskočila z postele a běžela se oblékat. U toho si potichu broukala. Skyler zaskučela a přetáhla si peřinu přes hlavu.

„To jsi po ránu vždycky tak rozjařená?“ zeptala se Skyler. „To nezvládnou.“

„Jen se těším, že začne škola.“

Rose včera ponocovala, když pracovala na svých úvodních úkolech, ale necítila absolutně žádnou únavu. Naopak, byla plná energie. Každé slovo, které přečetla, se jí vrylo hluboko do mozku, a ona se už nemohla dočkat, až si ve třídě o těch materiálech promluví. Stejně jako všechny dobré internátní školy, i na Odell používali Harknessovu metodu. Rose si o ní četla už před tím, než sem přijela, a zdálo se jí, že je pro ni naprosto dokonalá. Malé třídy, učení na bázi diskuse. Ve své bývalé škole nesnášela ty velké a chaotické prostory. Učitelé se otočili zády a mluvili do tabule, zatímco spolužáci surfovali na webu nebo dělali blbosti. Když Rose promluvila, všichni kroutili očima. Na Odell to bude jiné. Ona tu bude moct být sama sebou. Může být chytrá a hodně se naučit a lidé ji za to budou mít rádi.

Bylo dokonalé, chladné zářijové ráno. Korunami obrovských jilmů pronikalo jemné světlo, když šla Rose na svou vůbec první hodinu. Byla unesená krásou kampusu, jeho nesmírnou rozlehlostí. Šla pět minut ze své koleje na snídani, a potom se deset minut vracela opačným směrem do Síně zakladatelů, kde měla hodinu. Cihlové chodníky protínaly trávníky pokryté rosou. Když vešla do Síně zakladatelů, padla na ni tíha staletí z temně obložených chodeb, vůně knih a prachu. Kolem ní po schodech pobíhali ostatní studenti, smáli se a blbli, jako by pro ně ta majestátnost vůbec nic neznamenal. Rose si neuměla představit, že jednou bude schopna brát toto místo jako samozřejmost, ale přesto si přála, aby takový den nastal, protože by to znamenalo, že sem patří.

Stěny třídy společenských věd byly zdobeny rámovanými mapami z jiného století. Z podstavce v rohu se na ni dívala busta George Washingtona. Učitel byl výmluvný a přemýšlivý a od svého začátku probíhala živá diskuse. Rose se s první poznámkou přihlásila asi po deseti minutách – něco o tom, že Ústava byla výsledkem kompromisu – a panu Mendezovi se ta myšlenka líbila tolik, že ji napsal na tabuli. Zbytek hodiny potom ostatní zmiňovali „Rosin postřeh“ a ona byla na sebe tak pyšná, že si musela dávat pozor, aby se nechovala namyšleně. Druhou hodinu měla angličtinu, a i ta byla dokonalá. Paní Sunderlandová chodila po třídě a žádala každého, aby promluvil o své nejoblíbenější knize a o tom, jak ho ovlivnila. Rose mluvila o sérii *Malý dům*, kterou četla pořád dokola od svých deseti do čtrnácti let. Nejen, že nikdo nekroutil očima, ale dokonce se přihlásily dvě další dívky, které prý tuhle sérii taky četly pořád dokola a zbožňovaly ji úplně stejně jako ona.

Nejlepší ze všeho byla francouzština. Mademoiselle LeBlanc byla rodilá mluvčí, která trvala na tom, že všichni studenti ve třídě

budou mluvit pouze francouzsky. (Navíc měla nádherný sestřih vlasů a překrásné semišové boty.) Rose byla nejdřív vyděšená. Francouzsky se učila už od konce prvního stupně základní školy, ale nikdy se nedostala dál než k časování sloves na papíře. Nějakým zázrakem se ale stalo, že když přišla na řadu, její jazyk věděl, co dělat. „*Bonjour, mademoiselle,*“ říkala Rose a slova z ní vycházela skoro automaticky. „*Je m'appelle Rose Enright. Je viens de Californie.*“ Učitelka souhlasně přikývla a Rose měla najednou nový životní cíl. Naučí se plynně francouzsky, bude mluvit s dokonalým přízvukem a žít v Paříži. Na Odell mají program studia v zahraničí, kdy můžete přes léto žít s francouzskou rodinou. Přesvědčí babičku, aby ji tam poslala. Ach bože, život je tak vzrušující.

Rose měla francouzštinu s Emmou Kimovou, a když hodina skončila, Emma se k Rose přidala, jako by bylo naprosto přirozené, že spolu půjdou na oběd. Chladné ráno se proměnilo v zářivý slunečný den a celé nádvoří vonělo teplou hlínou. Rose šla s novou kamarádkou do jídelny, povídaly si a smály se. Emma tu byla už druhým rokem, stejně jako Skyler, ale zdálo se, že jí vůbec nevadí, že je Rose nová. Rose v duchu doufala, že se z nich stanou blízké kamarádky. Dívky, se kterými obědvala ve své staré škole, nebyly nikdy ničím víc než spolužačkami. Nikam spolu nechodily, nepsaly si, nezvaly ji na nákupy nebo do kina. Ne že by se nesnažila. Nikdy vlastně nepochopila, proč ji k sobě nepustí blíž. Možná jim nepřipadala dost zábavná. Tady na Odell bude definice zábavnosti určitě jiná, doufala. I Rose sama tu bude jiná. Jestli má být tohle ráno znamením, ona sem zapadne, bude mít kamarády, bude oblíbená a obdivovaná.

Nově postavená část jídelny známá pod prostým názvem Nová, byl vzdušný, moderní prostor plný skla a bílých stěn a z vysokých stropů byly zavěšené různobarevné vlajky (na

Odell studovali žáci z třiceti různých zemí). Na zdech visely zvětšené fotky místní flóry. Rose měla pocit, že Nová je umělecká galerie kosmického věku s jídelními stoly. Když vešly dovnitř, pohltit je hluk rozhovorů a Rosino srdce zaplesalo. Tady někde v davu bude i Bel. Rose ji chtěla najít, chtěla se svým dvojčetem probrat své nadšení z tohoto úchvatného místa. Následovala Emmu a očima prohledávala hloučky lidí, ale Bel nikde neviděla.

Zato si všimla něčeho jiného.

„Co jsou ty nápisy na zdech?“ zeptala se Rose Emmy.

„Do panelů jsou vyrytá jména všech absolventů.“

„Od kdy?“

„Asi od úplného začátku. Tohle je nová část jídelny, ale když půjdeš do Společenského sálu, kde se konají formální večere, uvidíš tam jména od začátku 18. století.“

„Vážně? Můj táta i děda sem chodili. Myslíš, že bych jejich jména mohla najít?“

Emma vypadala ohromeně. „No jasně, musíš znát jen rok, kdy ukončili studium. Vůbec jsem netušila, že tady vaši předkové studovali. Bel se ani nezmínila.“

„No, Bel tyhle věci moc neberou.“

„Neberou? To je šílené. Moji rodiče vyrostli v Koreji, a dokonce i oni znali Odell. Až sem jednou vyryjí moje jméno, rozhodně nedovolím, aby na to někdo zapomněl.“

Vzaly si jídlo a zamířily rovnou ke stolu, kde sedělo pár dalších druhaček z Moreland Hall. Studenti si tu evidentně sedali podle ročníků. Čtvrtáci měli nejlepší stoly, daleko od skleněných dveří, které v ledové zimě New Hampshire propouštěly dovnitř závaný studeného vzduchu a nejbliž k výdejním okénkům s jídelm. Emma řekla Rose, že si tam nikdy nesmí sednout. „Odehnali by tě a tvoje jméno by tahali bahnem.“

Pro prváky byl vyhrazený opačný kout jídelny, kterému říkali Sibíř. Ostatní ročníky seděly uprostřed. Studenti patřící k nejpobulárnějším hvězdám sedávali u společných stolů pro kluky i holky, zatímco ti normální seděli u vyhrazených holčičích nebo klučičích stolů, právě jako byl ten s obyvatelkami Moreland Hall, kde seděly teď.

U stolu Moreland Hall seděla i Skyler, vedle dívky jménem Lucy Ogunweová, která dělala atletiku a zpívala ve sboru a chodila s Rose na občanskou nauku. Byly tu dívky, které Rose poznávala, i jiné, které zatím nepotkala. Emma ji představila, ale hřejivý pocit z uvítání kazila starost o Bel, která tu nebyla. Vlastně Bel vůbec nezahlédla. V bývalé škole, když se Bel neukázala na obědě, znamenalo to obvykle, že je za školou.

Čas oběda pomalu končil a od stolu čtvrtáků se náhle ozvalo hlasité pokřikování. Rose se otočila. Svalnatý chlapec s vysokým čelem si otíral z obličeje kopeček šlehačky, čemuž se všichni kolem smáli.

„Toho budeš litovat,“ řekl hlasitě do nastalého ticha.

Darcy Maddenová, snadno identifikovatelná díky svým blond vlasům, stála vedle něj, zlomená v pase smíchy. Ten chlapec Darcy popadl a šlehačkou jí pomazal obličej. Darcy zapištěla, začala se s ním prát, unikla z jeho sevření a oba vyběhli ven.

„Tohle vypadá jako scénka z mé staré školy v L.A.,“ řekla Rose. „Obědy se tam vymykaly veškeré kontrole.“

„No jo, tady to tak běžné není. To byla Darcy, ta, co jsem tě před ní varovala, a její kluk Brandon. Ti dva vážně nevědí, kdy přestat. Jak jsem říkala, za špatné chování dostáváš důtky. Učitelé to nevidí rádi.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Vidíš svou sestru?“

„Cože? Kde?“

„Přímo tamhle,“ řekla Emma a ukázala ke stolu, od kterého utekla Darcy.

Rose sledovala Emmin pohled a uviděla Bel, která tam seděla uvelebená, uvolněně se bavila a usmívala, jako by se s těmi lidmi znala odjakživa.

„Aha. Tak tady je.“

Rose se ulevilo, že Bel v jídelně našla. Aspoň není někde venku za školou. Emma to tak ale očividně neviděla.

„Jak jsem ti včera říkala,“ řekla Emma, „ty čtvrtáčky, to je špatná zpráva. Musíš něco *udělat*.“

„A co bych měla udělat?“

„Jdi tam a promluv s ní.“

„Teď hned? Vážně?“

„No jistě. Je to tvoje sestra, ne? Je na tobě, abys dávala pozor na její pověst. Jestli bude mít Bel potíže, odrazí se to i na tobě.“

Tak tohle byla pro Rose novinka. Její bývalá škola byla velká a neosobní a každému bylo fuk, kdo je váš příbuzný, pokud to nebyl někdo bohatý nebo slavný. Ale to, co říkala Emma, dávalo smysl. Na Odell zná každý každého. Vždyť jsou tu na zdech vyrytá jména jejich předků. A ona nechce, aby měla Bel potíže. Chce být hodná sestra a pomoci jí zorientovat se tu.

„Máš pravdu. Jdu jí něco říct,“ řekla Rose.

Rose se zvedla a kráčela přes celou jídelnu ke stolu čtvrtáků. Bel ji uviděla, přivřela oči a lehce vrtěla hlavou, aby Rose naznačila, že k ní nemá chodit. Rose zaváhala. Nechtěla sestru ztrapnit před čtvrtáky, ale taky věděla, že Emma a ostatní holky z Moreland ji sledují a čekají, co udělá. Něco udělat musí, ne? Emma to říkala. Tak šla dál.

„Co to děláš?“ zeptala se Bel a vypadala poplašeně.

„Co děláš *ty*?“ odpověděla Rose.

„Co myslíš? Obědvám.“

„Pojď si sednout mezi druháky.“

„Proč? Já jsem tu spokojená.“

„Neměla bys sedět u stolu čtvrtáků. Nedělá se to.“

Jedna drsně vypadající dívka s kudrnatými zrzavými vlasy se na Rose zmateně podívala. „Co je to za holku?“ zeptala se Bel.

„Moje sestra,“ řekla Bel.

Zrzka se natáhla a rozverně poplácala Bel po hlavě. „To je v poho, ségro. Darcy řekla, že s námi může Bel sedět. Ona je něco jako náš nový maskot.“

Maskot? To znělo dost posměšně, ale stejně Rose zaskočilo bodnutí žárlivosti. Prosebně se podívala svému dvojčeti do očí.

„Bel, *prosím*, pojď si sednout k nám. Musím s tebou o něčem mluvit.“

„Odpal, Rose. Nemám čas.“

Před cizími lidmi. Jasně, Bel se nejspíš jen předváděla před novými kamarády, ale i tak to bolelo. Rose se přece jen snažila pomoci. Copak to Bel nevidí? Proč se nemůže prostě zvednout a jít s ní, a místo toho tady udělá takovou scénu?

„Nemusíš být na mě hnusná,“ řekla Rose.

„Hele, nemáš na sobě můj svetr?“ zeptala se Bel.

„Jo, je hezký. Půjčila jsem si ho.“

„Bez dovolení?“

„Od kdy se musím ptát na dovolení?“

„Od kdy si půjčujeme oblečení? Nelíbí se nám stejné věci. Ani nemáme stejnou velikost. Vrať mi ho.“

„Dobře, večer ti ho přinesu,“ řekla Rose.

„Chce ho vrátit teď,“ řekla zrzka našťvaným tónem. „Ty jsi *velká, ségro*. Vytaháš jí ho.“

Rose pálily tváře. Ta hnusná holka ji právě před stolem plným čtvrtáků řekla, že je tlustá. A nejen, že se Bel nepostavila na její obranu. Ona se dokonce *ušklíbla*.

„Jdi do háje, Bel. Já ty tvoje trapný hadry stejně nechci.“

Rose ze sebe strhla svetr a hodila ho sestře do obličeje. Záblesk šoku, který uviděla v Beliných očích, když se otočila na patě a vydala se zpět ke stolu morelandských děvčat, jí přinesl alespoň trochu uspokojení. Rose byla vždy milující sestra, vždy na Bel dávala pozor. Když se to tak vezme, nikdy nedostala nic moc zpátky, že? Bel nikdy nevrátila žádnou službu, nikdy nepozvala Rose ven se svými kamarády. Právě naopak. Vůbec neváhala ztrapnit Rose před čtvrtáky.

Děvčata z Moreland už byla pryč, což byla pro Rose úleva. Snad neviděly závěr té strašné scény. Rosin podnos zůstal na stole úplně sám a napůl snědený masový závitok se koupal v tuhnoucí oranžové louži tuku. Sebrala podnos a bála se, že ji teď budou všichni pomlouvat. Její úžasný první školní den byl úplně zničený. Veškeré sebevědomí, kterým od rána tak překypovala, bylo v troskách. A to všechno kvůli Bel. Rose svou sestru milovala, ale bude stát hodně úsilí, aby jí tohle odpustila.

6

Přepis výslechu svědka provedeného poručíkem Robertem Kriscunasem ze státní policie – oddělení pro závažné zločiny, a detektivem Melissou Howardovou z policejního oddělení v Odell, NH, se slečnou Emmou Kimovou.

Kriscunas: Slečno Kimová, potvrzují do záznamu, že nám vaši rodiče dali souhlas k rozhovoru s vámi a že vás vyslyšíme výhradně jako svědka. V tomto případě nejste podezřelá, nejste terčem vyšetřování, ani osobou vzbuzující zájem.

Kimová: To doufám.

Kriscunas: To musíme říct, jen pro záznam. Fajn, tak začneme. Můžete nám říct, jak dobře jste znala sestry Enrightovy?

Kimová: Dost dobře. Byly jsme ve stejném ročníku. Bel byla moje spolubydlící, ačkoli jsme nebyly zrovna kamarádky. S Rose jsem se docela kamarádila.

Kriscunas: Když říkáte, že jste s Bel nebyly kamarádky, myslíte tím, že jste spolu nevycházely?

Kimová: Já vyjdu s každým, detektive. Ale s Bel jsme se každá pohybovaly v jiných kruzích a upřímně, ne vždycky jsem schvalovala její chování. Držela jsem se od ní dál.

Kriscunas: Ano, a my bychom se rádi dozvěděli více o nevhodném chování Bel. Ale než se k tomu dostaneme, pojďme se věnovat vztahu obou sester. Co nám můžete říct o něm?

Kimová: Potom, co přišly na Odell?

Kriscunas: Pomůže nám cokoli, co nám o jejich vztahu řeknete, cokoli, na co si vzpomenete.

Howardová: Jestli třeba nevíte něco o tom, jak blízké si Rose a Bel byly, když vyrůstaly?

Kimová: Z toho, co říkala Rose, myslím, že měly dobrý vztah. Já ale cítím, že si moc blízké nebyly, protože jsou každá úplně jiná - byly každá úplně jiná.

Kriscunas: V jakém smyslu byly jiné?

Kimová: Úplně v každém. Víte, tady na Odell nikdo nemohl uvěřit tomu, že byly vůbec dvojčata. Za prvé si vůbec nebyly podobné. Bel byla žhavá bruneta a Rose byla blond, ale navíc ještě - víte, Bel byla omračující kráska. A Rose byla, tak nějak, normální. Hezká. Někdo by mohl říct i obyčejná.

Kriscunas: Způsobovalo to mezi nimi problémy?

Kimová: Problémy? Jaké?

Kriscunas: Třeba žárlivost?

Kimová: Jasně, takže holky jsou na sebe hnusné a žárlí, když je jedna hezká a druhá ne? Promiňte, ale tahle historka je tak strašně ošrepaná.

Howardová: Řekla bych, že takhle to poručík nemyslel, Emmo. Zajímají nás konkrétní příklady špatného chování mezi sestrami Enrightovými, o kterých víte.

Kimová: Jestli mezi nimi byla žárlivost, tak jen v tom, že záviděly jedna druhé. Myslím, že každá z nich chtěla být víc jako ta druhá. Rose byla vyloženě studijní typ a od samého začátku se jí na Odell hrozně dařilo. Učitelé ji měli rádi. Obzvlášť si rozuměla se svou poradkyní, paní Donovanovou.

Howardová: Ano, s paní Donovanovou ještě budeme mluvit.

Kimová: Rose se opravdu hodně učila a dělala spoustu věcí navíc. Měla dobré známky. Bel se školou bojovala a myslím, že jí vadilo, že se Rose tak dobře daří.

Howardová: V jakém smyslu jí to vadilo?

Kimová: No, přišlo jí to otravné a upjaté, jenže taky jí záviděla. Na-proti tomu Bel okamžitě vzali mezi sebe ti nejoblíbenější, nejod-vázanější lidi z celé školy. Rose se to nelíbilo. Bála se, že se Bel dostane do problémů. Ale hluboko v srdci jí taky záviděla. Její společenský život. V sobotu večer byla Bel vždycky na nějakém večírku, ale Rose jste pokaždé našli v knihovně.

Kriscunas: Rose byla tichá a Bel divoká?

Kimová: Hm, to nejde říct takhle jednoduše. V určitém smyslu byla Bel ta tichá. Trávila čas se staršími studenty, ale byla vždycky jen nohsled, nikdy ne vůdce. Třeba jako při tom útoku – víte o tom incidentu s bačkorou?

Kriscunas: Ano, k tomu se dostaneme později.

Kimová: Fajn, no tak to bylo celé z hlavy Darcy Maddenové. Bel se prostě jen vezla. Jak říkám, byla nohsled. Navíc v hodinách Bel prakticky nepromluvila, což je v téhle škole dost neobvyklé a zčásti to byla příčina jejích studijních neúspěchů. Bel a já jsme spolu žádné předměty neměly, protože já byla v kurzech pro stu-denty s vyznamenáním, což ona tedy rozhodně nebyla. Ale od ostatních jsem slyšela, že o vyučování seděla jak pecka a bála se otevřít pusou. Tedy, kromě hodin angličtiny.

Kriscunas: Říkáte to, jako by to bylo důležité.

Kimová: No, řekněme jen, že jejím učitelem angličtiny byl pan Do-novan. Jestli chcete, můžu vám o tom něco povědět. Tedy – Rose, na druhou stranu, byla velmi sebevědomá. Upřímně, i když se nedá říct, že by byla tak populární jako Bel, Rose sem zapadla mnohem líp.

Kriscunas: Když říkáte, že Bel byla populární, máte tím na mysli to, že trávila čas s těmi čtvrtáky?

Kimová: No jistě.

Kriscunas: Říkáte, že byli divocí.

Kimová: Ano. Tak to je snad samo sebou. Darcy Maddenová a Tessa Romanová – přeci víte, co udělaly, ne?

Kriscunas: Samozřejmě, a ještě se k tomu dostaneme. Myslíme si, že ten incident mohl být dost zásadní ve smyslu motivu. Řekněte nám ještě něco víc o Bel a čtvřáčkách. Jak se s nimi dala dohromady? A byla to příčina napjatého vztahu s Rose?

Kimová: Jak se spolu dali dohromady, to nevím. Bylo to prostě tak, od prvního dne. Pamatuju si, že první školní den už Bel seděla u stolu čtvřáků, což je tady naprosto neslýchané. Já bych řekla, že Darcy si Bel oblíbila, a protože Darcy byla včelí královna, všichni museli Bel přijmout. Každopádně, já jsem Rose varovala, že si Bel koleduje o průšvih, když se s nimi tahá. Ty holky byly proslulé tím, že jely v drogách, pašovaly na kolejkách, vymýšlely nejrůznější vtípky a tak. Rose se snažila s Bel promluvit, vysvětlit jí to, ale Bel to nechtěla slyšet.

Howardová: Pamatujete si nějaké konkrétní hádky, které kvůli tomu mezi nimi proběhly?

Kimová: Hádaly se kvůli tomu pořád. Rose měla pocit, že její roztočilou sestřičku lapili oškliví lidé, chápete? Jenže ať řekla cokoli, nic se nezměnilo. Musíte chápat, že přijít sem jako nováček do druhého ročníku není snadné. A když vás Darcy Maddenová zahrne svou přízní – Bel měla hlavu v oblacích. Cítila se mimořádně. Nebyli to jen tak nějací kamarádi. Byli to ti nejmocnější kamarádi, jaké jste v téhle škole mohli mít, tedy ve společenském smyslu. Ovšem jen do chvíle, než se to po tom útoku všechno pokazilo.

Kriscunas: Jestli tomu dobře rozumíme, obě sestry stály při tom incidentu na opačných stranách. Myslíte, že tenkrát došlo k rozkolu mezi nimi?

Kimová: Ten rozkol vznikl nějakou dobu. A nejen proto, že Bel trávil čas s Darcynou partou. Byly tam i další důvody. Hádaly se

kvůli oblečení, kvůli klukům – kvůli jednomu konkrétnímu klukovi. Ale ano, ten útok mezi ně vrazil ten největší klín.

Howardová: Natolik zásadní, že mohl vést k vraždě?

Kimová: Vy jste policie. To řekněte vy mně.

Kriscunas: Slečno Kimová, vy jste studentka, která měla k oběma sestrám nejbliž. Zajímá nás, co si myslíte.

Kimová: Vážně? Já myslím, že existuje několik možných vysvětlení.

Tady se toho dělo mnohem víc, než si uvědomujete.

Kriscunas: Jako co, třeba?

Kimová: No... říkáte, že budete mluvit s paní Donovanovou?

7

„Na mou sladkou, nádhernou Sarah,“ řekl Heath a zvedl sklenku šampaňského. „Jedna půl jest tvoje a druhá tvoje, a protože celý náležím jen tobě. Všechno nejlepší k tvým třicátým narozeninám, miláčku, miluju tě víc než kdy dřív.“

„Taky tě miluju. Strašně moc,“ řekla Sarah a v očích se jí zatřpytily slzy štěstí.

Cinkli sklenicemi, napili se, a potom se k sobě naklonili přes stůl a dlouze se políbili. Jeho rty byly chladné a sladké po šampaňském. Byla sobota večer po prvním týdnu školy a restaurace Le Jardin byla plná květin a hořících svíček. V pozadí zněla tichá hudba a Sarah se cítila šťastná. Spokojila by se s tím, že by uložili děti, uvařili hrnec špaget a otevřeli lahev červeného vína. Ale tyhle narozeniny byly významné a Heath ji překvapil večerí v její neoblíbenější restauraci, bez ohledu na cenu. Život s ním měl lepší i horší stránky, ale nikdy nepřestal být vzrušující.

„To, cos řekl, to byl Shakespeare?“ zeptala se Sarah.

„Přesně tak. Bard od Avony nikdy nezklame. Mít za manžela učitele angličtiny někdy může být i výhodné, víš?“

Lišácky naklonil hlavu a ona mu četla myšlenky. Heath svou práci miloval, ale styděl se za svou výplatní pásku. Nikdy neměl v plánu strávit svůj život jako učitel angličtiny. Míval mnohem úchvatnější, lukrativnější cíl, a dostal se až bolestivě blízko k jeho

naplnění. Heath měl touhle dobou už být proslulým spisovatelem. Na seznamu bestsellerů, vítěz literárních cen, otvírat tučné šeky s honoráři v domě na ostrově Martha's Vineyard. Jenže všechno se strašlivě pokazilo a oni museli s ostudou utéct na Odell. (Se soukromou ostudou a podepsanou dohodou o mlčenlivosti, aby to tak zůstalo.) Zpátky na bezpečné místo, kde se poprvé potkali. Večere v luxusní restauraci teď pro ně byla vzácnost. Sarah si na svůj úděl nestěžovala. Měli jeden druhého, dvě děti, o kterých vždycky snila, psa, práci, která je naplňovala, i když nebyla zrovna z nejlépe placených. Heath byl ale zklamaný a nijak to neskrýval.

„Mít za manžela Heathe Donovana má spoustu úžasných výhod,“ řekla, zvedla mu ruku a políbila ji.

Usmál se, díval se jí do očí a ona za to byla vděčná. Během posledních pár týdnů od jeho jmenování do funkce vedoucího koleje Heath znovu našel ztracenou půdu pod nohama. Ambiciózní muž s literárními sklony a nemnoha praktickými dovednostmi mohl skončit i hůř než šplháním po kariérním žebříčku na prestižní internátní škole, jakou byla akademie Odell. Heath měl plán. Dnes vedoucí koleje, ale zítra už vedoucí celého oddělení angličtiny. Potom děkan fakulty a nakonec ředitel. Bude to trvat, ale přinejmenším už začal znovu snít. Heath nebyl Heath, když neměl své sny. Sarah začínala věřit, že démoni byli zahnáni, ale neodvázila by se to říct nahlas, aby to nezakřikla.

Popíjeli šampaňské a povídali si o tom, jaký měli týden. Do Moreland Hall přijely dvě nové dívky, dvojčata, která osiřela. Heath a Sarah si je vzali pod křídla jako poradci a budou na ně dohlížet. Oba si pamatovali na své první dny, když nastoupili na Odell jako studenti. Jak drsné místo to může být, jak těžké bylo držet se nohama pevně na zemi. Sarah neměla z místa vedoucí koleje žádnou radost. Vzala to jen kvůli Heathovi. Ale jestli jí ta

práce měla dát šanci pomáhat dívkám, jako bývala ona sama – stydlivým, nejistým, vyděšeným ze školy a všech lidí kolem –, potom z ní mohlo vzejít i něco dobrého.

Heath otevřel jídelní lístek a četl si v něm. Uprostřed mezi obočím se mu vytvořila roztomilá vráska. Sarah se s potěšením zadívala na jeho tvář - na elegantní strukturu kostí, intenzivní modrozelené oči. Dokonce i jeho uši byly dokonalé - malé a úhledné a důstojné.

Podíval se na ni a zachytil její pohled. „Co je?“

„Jen si říkám, jaké mám štěstí.“

„To já taky, navždycky, lásko,“ řekl. „Poslechni, co kdybychom si jako předkrm dali napůl pyramidu z mořských plodů?“

Podívala se na cenu a zvedla obočí.

„Ale no tak, vždyť nám právě přidali,“ řekl. „Žijeme jen jednou!“ Zasmála se. „Mluvíš přesně jako děvčata z Moreland.“

„Ach-och, začíná se to na mě podepisovat. Ne, vážně, máš narozeniny, takže já tímto činím závazné rozhodnutí. Dáme si napůl pyramidu z mořských plodů. Ty si pak dáš mořský jazyk, protože vím, že ho chceš. Já si dám steak ze svíčkové. Potom si objednáme čokoládový lávový dort se svíčkou a dvěma lžičkami.“

„Hmm, ty vždycky víš, co mám ráda,“ řekla.

„Proto sis mě vzala. Tak co na to říkáš?“

„Souhlasím.“

Objednali si a Sarah se přiměla nemyslet na peníze. Nebylo to něco, s čím by si dřív příliš lámala hlavu. To až po těch katastrofách z posledních pár let. Sarah pocházela z upjaté bohaté rodiny s tradicí svázanou s Odell. Vyrostla ve velkém sídle v bohatém městě v Massachusetts, kde byl život pohodlný, ale studený a odměřený. Nikdo se nepředváděl, nikdo neplakal ani netančil, ani neprojevoval žádné jiné emoce. Matka nosila pohodlné boty a tvrdové sukně a pracovala pro charitativní organizaci Junior League jako

dobrovolnice. Otec dojížděl za prací do Bostonu, do právnické firmy, ve které pracoval už jeho otec a kde bude pracovat až do odchodu do penze, nebo dokud nezemře v plné práci, podle toho, co nastane dřív. Na večere chodili do místního klubu a v neděli pravidelně zamířili do kostela. Mluvili spolu o tom, jak zastříhnout hortenzie a jak by sousednímu domu prospěl nový nátěr. O penězích se nemluvilo nikdy – samozřejmě jen díky tomu, že jich měli spoustu.

Heath se na Odell přihnal jako vichřice ve třetím ročníku díky tenisovému stipendiu. Většina žáků, kteří nastupovali později, se nikdy nedokázala dostat do zlatého středu, ale Heath byl jiný. Tou dobou už se všichni mezi sebou znali, vzájemně se nudili a Heath – tak krásný, tak dobře stavěný, tak okouzující – byl zkrátka senzace. Sarah mu přidělili jako spolužačku na doučování matematiky, jinak by se k sobě nikdy ani nepřiblížili. Neměli spolu žádné hodiny a Sarah nikdy nevyhledávala společnost oblíbených žáků. Ne že by nechtěla. Byla to zkažená banda. Tytéž překrásné a zlé dívky, se kterými Heath sedával při obědě, Sarah mučily už od prvního ročníku. Přesto se Heath do Sarah zakoukal, navzdory nesouhlasu jeho přátel. Možná se do ní zakoukal právě *proto*, že ji jeho kamarádi neměli rádi, protože se od nich tolik odlišovala – tichá, nepomlouvající. Heath si se Sarah rád povídal, bylo to pro něj očistné. Na povrchu překypoval sebevědomím, ale to byla jen maska. Jeho rodiče právě procházeli brutálním rozvodovým řízením. Otec matku opustil kvůli jiné ženě a Heathova matka – která ho slepě milovala a naučila ho věřit ve vlastní velikost – se pokusila o sebevraždu. Vložili se do toho právníci, matku přinutili k pobytu v psychiatrické nemocnici, následovaly finanční problémy. Tohle nikdo ve škole nevěděl, jen Sarah. Dokázala uchovat Heathova tajemství a milovala ten pocit, že jí věří. Když ji potom políbil, bylo po všem, Sarah byla

ztracená. Zasnoubili se ale až na konci vysoké školy. Její rodiče z toho žádnou radost neměli. Mysleli si, že Sarah má na víc.

První roky jejich manželství byly skvělé. Žili ve městě. Ona pracovala v poradenské firmě, on byl na volné noze, psal do několika časopisů a v mezičase pracoval na svém románu. Sarah byla přesvědčená o tom, že je Heath literární génius, i když byl jeho román až příliš osobní, než aby jí to bylo příjemné. Byl to příběh vztahu mezi bohatou mladou ženou a chudým mladým mužem, který začal v internátní škole na východním pobřeží. Detaily z internátní školy vzal přímo z Odell. Hlavní hrdinové se navíc jmenovali Henry a Sophia – *H a S*, Heath a Sarah. Tam ale podobnost končila a druhá polovina knihy – ve které se Henry a Sophia přestěhují do Francie a zapletou se s dekadentní emigrantskou komunitou, což vyústí vraždou –, byla naprosto dokonalá. A Sarah nebyla jediná, kdo si to myslel. Heath dostal smlouvu na knihu, velice lukrativní, a jeden slavný režisér se zajímal o filmová práva k ní. Všechno směřovalo k tomu, že se naplní jejich sny – tedy jeho sny, samozřejmě. Heath si to naprosto zasloužil. Byl jedinečný talent, génius. Oba to věděli už od střední školy. Teď to zjistil i zbytek světa a začal mu projevovat uznání, které si zasloužil.

Byli tak šťastní.

A potom se objevilo obvinění z plagiátorství. Nějaký recenzent si toho všiml. Celé stránky převzaté rovnou z Fitzgeraldova románu *Něžná je noc*. Ne z publikované verze, ale z té původní, komplikovanější, která nebyla moc často čtená. Heath to popřel a Sarah mu věřila celým svým srdcem. Teprve když vydavatel knihu stáhl, ještě před vydáním, zašla do knihkupectví a koupila si román *Něžná je noc*, aby si to mohla porovnat sama. Heath si musel myslet, že to nikdo nebude kontrolovat, protože když porovnála jednotlivé stránky, plagiátorství z nich přímo křičelo.

Jeho nedbalost ji naštvála skoro stejně jako jeho lži. Jak mohl s takovou lehkostí odfláknout něco, co bylo pro jejich budoucnost tak důležité? Jednoduše proto, že byl zvyklý na obdiv a zbožňování. Heath vůbec nepochyboval o tom, že jeho přešlapy budou přehlíženy, případně prominuty. A ona se snažila mu prominout. Ale bylo to těžké.

Heath obdržel žádost o vrácení zálohy, což byl problém, protože už ji utratili. A nebylo to vinou Sarah. Ona byla vychovaná ke spořivosti, ale Heath chtěl vlastnit věci. Hodně věcí. Nové oblečení, auto, lepší byt, restaurace, večírky. Copak mu mohla říct ne, když vyrůstal v tak krutých podmínkách? Vložili se do toho její rodiče a půjčili jim, aby mohli peníze vydavateli vrátit – a postarali se, aby na to už nikdy nezapomněli.

Její otec našťastí dokázal utišit hrozící skandál, protože jinak by Heath nemohl pracovat jako učitel na žádné renomované škole. Kdyby to vyšlo najevo, dokonce i dnes by škola jako Odell neměla jinou možnost, než ho propustit. Někdy v noci se Sarah budila strachem. Děsilo ji, že je dožene jejich minulost, že je bude strašit. Děsila se kvůli Heathově duševní stabilitě, jak zoufalý dokázal být, když se něco pokazilo, jestli do té temné, hluboké díry nemůže spadnout znovu. Věřila, že ne. Modlila se, aby to tak bylo. Byla vděčná za to, že díky pozici vedoucího koleje Heath znovu našel něco, z čeho se mohl radovat. Chtěla, aby byl šťastný. Heath nebyl nepoctivý člověk. Jen až příliš zoufale toužil uspět – ohromit Sarah, ohromit její rodiče – a tak někdy na cestě k úspěchu používal zkratky. Potom ho chytili, on se cítil provinile, a proto lhal. Stalo se to jen jednou, daleko v minulosti, a nebylo pravděpodobné, že by se to stalo znovu. Navíc teď měli děti, na které museli myslet, a Heath své děti zbožňoval. Byla si jistá, že už nepřipustí další emocionální pád.

Možná si nebyla úplně jistá. Rozhodně tomu ale věřila.

K jejich stolu mířila servírka a nesla pyramidu z mořských plodů. Hosté se otáčeli a obdivovali ten teatrální výjev. Stejně tak se po nich všichni otáčeli, když její pohledný manžel před půl hodinou vešel dovnitř. Heath lidi přirozeně přitahoval. Všechna děvčata z Moreland Hall po něm bláznila. Dnes odpoledne jí kolegyně řekla, že kdykoli vidí jejího manžela, vždycky je kolem něj hlouček hezkých holek. Sarah to nijak nevadilo. Věřila Heathovi a navíc za to ani nemohl. Kdyby byla ona jednou ze studentek, taky by vyhledávala jeho přítomnost. Vždyť se podívejte na ten neuvěřitelný úsměv, když před něj servírka pokládá talíř. Je to tak nádherný pohled. Heathovo štěstí je jediný dárek, který Sarah potřebuje.

8

Bel seděla ve třídě pana Donovana v Benchley Hall a hypnotizovala ručičky starých nástěnných hodin, jak se nekonečně pomalu plazí ke dvojce a dvacítce, aby ohlásily konec hodiny angličtiny. Po hodině má s panem Donovanem domluvenou schůzku a nemá z toho vůbec dobrý pocit. Ačkoli dobrý pocit nemá už od rána kvůli nechutnému, ulepenému vedru. Všichni říkali, že vlna veder, kterou zažívali, je naprosto neobvyklá, ale to jí nijak nepomáhalo v noci spát nebo sníst cokoli jiného než kus ovoce. Vedro v L.A. jí nikdy nevadilo, ale místní podnebí bylo zkrátka hnusné.

Bzučení větráku v rohu místnosti ji uspávalo. Oční víčka jí padala. Potom ale pan Donovan promluvil a ona se v tu ránu napřímila. Oči otevřela dokořán. Heath Donovan byl v jejím novém životě na Odell to jediné, co ji dokázalo naplno probrat. Stál u tabule a zapisoval na ni verš od Shelleyho. Přitom vysvětloval koncept synekdochy. Angličtina byl její nejoblíbenější předmět jen proto, že se na Heathe Donovana ráda dívala a ráda poslouchala jeho hlas. Každý den si na něm Bel všimla nějakého nového detailu. Malá jizva nad obočím, mateřské znaménko na tváři, drobné vrásky kolem očí, když se usmál, bělostné zuby. Pozorně sledovala nejen to, co říkal, ale i to, jak se pohyboval, jak se smál, co měl na sobě. Dnes měl khaki kalhoty a modrou kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy. Na jeho tenisem vypracované postavě

oboje vypadalo skvěle. Nebyl přehnaně svalnatý, jako většina sportovců mezi jejími spolužáky. Byl štíhlý a elegantní. Nemusela se vůbec snažit, aby si těch věcí všímala. Prostě na ni udělal dojem, ať se jí to líbilo nebo ne.

Pan Donovan se otočil, aby zapsaný verš přednesl třídě.

„Sochař uměl čísti vášní vření,“ citoval svým hlubokým, sytým hlasem, „jež vryty v mrtvou hmotu žijí dál, než hrud', jich zdroj, než dlaň, jich provedení.“

Zeptal se, jestli by nějaký dobrovolník nemohl identifikovat synekdochu v tomto verši, a Bel sklopila oči. Kdyby se pokusila promluvit, koktala by a rudla a celkově by se znemožnila. Ne proto, že si čtení nepřipravila – tohle byla jediná hodina, na kterou se vždycky připravovala. Ale proto, že se před svými verbálně zdatnými spolužáky na Odell styděla, a protože ji pan Donovan znervózňoval. A za to mohla Darcy Maddenová. Normálně by Bel nikdy neklesla tak hluboko, aby se zamilovala do učitele, ale Darcy a její parta čtvrtáček z Moreland Hall byly panem Donovanem doslova posedlé. Neustále mluvily jen o něm. Jejich posedlost se na ni přirozeně přenesla. Bel Darcy poslouchala a ve všem ji následovala. Darcy byla starší, chytřejší. Rozuměla tomu, jak to tady chodí. Bel cítila, že měla štěstí, když ji vzala pod svá křídla.

Přesto se ale musela smát, protože soutěž ve svádění pana Donovanova, kterou mezi sebou čtvrtáčky vyhlásily, nevedla *vůbec nikam*. Holky za ním chodily během jeho konzultačních hodin nebo ho obletovaly v jídelně. Naprosto nestydatě s ním flirtovaly, udržovaly dlouhý oční kontakt. Ty odvážnější používaly hluboké výstříhy nebo sem tam odhalily stehno v minisukni. A jeho reakce byla absolutně nulová. Nic. Zdálo se, že si toho pan Donovan vůbec nevšímá. Očividně byl věrný své ženě, což ovšem nikdo nechápal. Darcy řekla, že jeho žena je absolutní myš, totální

nula. Že nad ním musí mít nějakou nepřírozenou moc. Možná jsou v tom peníze, nebo nějaké tajemství, které používá k tomu, aby ho vydírala. Jinak by šarmu čtvrtáček podlehl jako kterýkoli jiný muž. Tedy, šarmu Darcy, konkrétně. Bel musela souhlasit – Darcy byla až vražedně krásná. Její tělo bylo dokonale pravidelné: dlouhé, pružné plavé vlasy, špičatý jazyk skrytý za širokým úsměvem. Všichni tančili, jak ona pískala. Pro Bel byla něco jako morelandské orákulum, kterému se neodmlouvá. Přesto si ale myslela, že se Darcy v panu Donovanovi spletla. Láska k jeho ženě byla čistá a pan Donovan byl pravý kavalír. Čestný, jako pradávny rytíř. Prohlédl Darciny úklady a udržoval si odstup. Čímž byl pro Bel ještě přitažlivější.

Zazvonil zvonek. Hodina skončila, Bel si posbírала věci a zaváhala. Má jít za ním, nebo má čekat, až si s ní přijde promluvit? Bude jejich schůzka probíhat tady ve třídě nebo u něj v kanceláři? Rozhovor s učitelem nebyl zrovna Belin šálek kávy, navíc ještě s ním... Bel si zkrátka neuměla představit, že s ním bude mluvit o samotě. Tedy, uměla si to představit, ale věci, které si představovala, se s velkou pravděpodobností nestanou.

Několik studentů obklopilo pana Donovana u tabule a Bel si s úlevou vydechla. Tady na Odell žáci hrozně rádi zůstávali ve třídě i po skončení hodiny a lepili se na učitele. V její staré škole platilo, že být chytrý znamená být trapný, jenže tady to bylo právě naopak. V hodinách všichni mluvili a soutěžili, kdo získá víc pozornosti. Všichni, až na Bel, která nepromluvila, dokud ji učitel jmenovitě nevyvolal, a potom měla problém dostat ze sebe slovo. Ve staré škole bylo učitelům jedno, co si myslí, nebo si aspoň nemysleli, že je potřeba si jí nějak víc všimnout, a Bel to tak vyhovovalo.

Využila chvíle, kdy byl pan Donovan zaneprázdněný, a nenápadně se sunula ke dveřím. Doufala, že se jí podaří vyklouznout,

než si jí všimne. Mohla by pak říct, že zapoměla, nebo že musela vyřešit něco naléhavého, nebo...

„Bel,“ zavolal na ni pan Donovan. „Vydrž, prosím. Za chvílku to tady dokončím.“

Krucinál. Bel čekala, potily se jí dlaně a srdce bušilo až v krku. Až budou sami, nevypraví ze sebe ani hlásku, tím si byla naprosto jistá.

Po několika minutách museli ostatní studenti odejít na další hodinu a on přišel k ní.

„Ty ses chystala jít do mé kanceláře?“ zeptal se s nejistým úsměvem. Stál u ní tak blízko, jeho zuby byly tak bílé, jeho oči tak modré, a tak nádherně voněl, že se Bel zatočila hlava.

„Co, prosím?“

„Viděl jsem, že odcházíš. Nezapoměla jsi, že dnes máme první konzultační schůzku, že ne?“ zeptal se.

„Jo. Jasně. Ano. Ne, nezapoměla jsem, jen jsem si nebyla jistá, co, kam, teda... co mám dělat,“ řekla Bel a tváře jí hořely. Mluvila jako totální idiot.

„Dneska je hrozně horko. Myslel jsem, že bychom si mohli koupit ledovou kávu a sednout si venku. U mě v kanceláři je jako v troubě, ale když se posadíme v chládku za kavárnu, možná tam občas zafouká větrák. Půjdeme?“

Káva? S panem Donovanem? Sama? Holky z Moreland Hall puknou závistí.

Šli do bufetu pod uměleckým ateliérem, který byl v tuto dobu prázdný, protože většina studentů byla ve třídách. (Bel naplánovala schůzku na svou volnou hodinu.) Pan Donovan koupil dvě ledové kávy a odnesl je na verandu vzadu. Sedli si naproti sobě u malého železného stolku ve stínu vysokého stromu. (Stromy tady byly šílené. Tolik chlorofylu, že se jí z toho zvedal žaludek.)

„Takže, tohle je naše první poradenská schůzka, proto jsem si myslel, že bych začal tím, že ti vysvětlím roli poradců tady na Odell, která není úplně stejná, jako role výchovných poradců na státních školách,“ řekl pan Donovan.

Bel se ulevilo, že mluví o oficiálních věcech. Jestli bude mít štěstí, posedí si tady, užije si jeho hlas a nebude muset říct ani slovo.

„Tady na Odell máme štěstí, že každou pozici zastává profesionál,“ pokračoval pan Donovan. „Máme tu poradenské služby ve zdravotním centru, pokud máš nějaké emocionální nebo duševní trable. Od příštího roku dostaneš poradce pro výběr vysoké školy. Moje práce je radit se s tebou o studijních záležitostech a ještě obecněji...“

Nechala se unést barvou jeho očí. Měly tak výrazný odstín akvamarínové barvy, až se to zdálo nepřirozené. Bylo možné, že by nosil barevné čočky? Ale nádherně se hodily k dlouhým, černým řasám a k jeho hustým, tmavým vlasům, takže to asi nakonec čočky nebyly.

„Bel, posloucháš mě?“

„Ach, ano, pardon. Omlouvám se. Jen jsem...“ Tváře jí zaplavil oheň a ona prudce vrtěla hlavou.

„Ne. Víš co? To je moje vina, melu tady jak kolovrátek řádky z příručky. Není divu, že tě nudím. Začneme od začátku, co ty na to? Já jsem Heath a jsem tvůj poradce. Rád tě poznávám.“

Natáhl se přes stůl a ona pochopila, že má v plánu potřást jí rukou. Dal jí právě teď svolení říkat mu křestním jménem?

Jejich oči se setkaly a ona vložila svou ruku do jeho. Teplo jeho stisku jí projelo jako elektrický proud.

„A ty jsi...?“ zeptal se.

„Isabel Enrightová. Bel. Říkejte mi Bel. Jsem vaše, ehm, vaše studentka. Taky vás ráda potkávám.“

Ten rozhovor byl tak hloupý, že se zasmála, a potom se cítila míň trapně. Možná nakonec nebude tak strašné s ním mluvit. Prostě se musí soustředit na to, co říká, a ne na to, jak vypadá.

Což se lépe řekne, než udělá.

„Můžeš mě brát jako svého průvodce na Odell,“ řekl Heath a pustil její ruku. „Přijdeš za mnou s nějakou otázkou nebo problémem a moje práce je pomoci ti s jejich řešením. Třeba máš problém ve škole, nebo osobní problém, nebo třeba jen nevíš, jaké mimoškolní aktivitě se věnovat. Pokud ti můžu pomoci, udělám to. Pokud je to mimo moji pravomoc, najdu tu správnou osobu, se kterou si budeš moci promluvit. Odell může být na první pohled matoucí a smyslem poradce je pomoci ti cítit se tu komfortně od samého začátku. Odell je teď tvůj domov a my jsme tvoje rodina, tedy, tvoje školní rodina. Chci, abys věděla, že jsem tvůj podpůrný systém, Bel. Jsem tu pro tebe.“

Taková milá slova by jí dostala, ať by je řekl kdokoli. Ale to, že je řekl pan Donovan – páni. Jeho sympatie jí zasáhla velmi hluboko; něco se v ní uvolnilo. Už celé týdny v sobě dusila své pocity. Chovala se, jako by jí bylo jedno, že je babička poslala pryč. Chytila se divoké party, protože byli první, kdo ji vzal mezi sebe. Vžila se do role nespoutané dívky, aby s nimi udržela krok, ale měla o tom velké pochyby. Hádala se s Rose – bože, nenáviděla hádky se sestrou, ale od chvíle, kdy sem nastoupily, se mezi nimi všechno pokazilo. Najednou toho na ni bylo moc. Belin spodní ret se začal chvět. Dívala se na Heathe jednu dlouhou, příšernou vteřinu, a potom se rozplakala.

„Ach,“ řekl Heath a zrudnul. „Ježíši, jsem takový idiot. Moc se omlouvám. Víím, že jsi ztratila matku. Měl jsem být opatrnější. Chtěl jsem, aby ses cítila líp, a šlápl jsem do toho jak slon do porcelánu.“

„Ne, to je v pohodě,“ zašeptala, ale ramena se jí zmítala vzlykáním a pláč jednoduše nešel zastavit.

Heath jí podal ubrousek ze stolu a ona si otřela oči. Její tělo se přitom pořád otřásalo vzlyky. Díval se na ni s takovými obavami, že Bel v jeho překrásných očích spatřila celou svou dosavadní tragédii a ty nejhorší chvíle se jí vrátily zpátky. Obličej její matky, když jim řekla, jakou má diagnózu. Matčino hubnutí, vypadávání vlasů. Den, kdy matka zemřela. Babička, která je poslala pryč. Její odporné chování k Rose v jídelně, a strašný pocit z něj. To, že s ní Rose od té doby odmítala mluvit. Teď už svůj pláč opravdu nedokázala zastavit. Heath si posunul svou židli kolem malého stolu tak, že teď seděl jen pár centimetrů vedle ní.

„Bel,“ řekl měkce.

Podívala se na něj a uvědomila si, že už se ho nebojí, ani z něj není nervózní. Měla pocit, že je přítel.

„Omlouvám se,“ řekla skrz slzy. „Je mi trapně, že jsem se před vámi takhle sesypala. Jenž můj život je tak... tak zasraně temný.“

Rozhlédl se po prázdné verandě, natáhl se k ní a stiskl jí rameno. „Mně to můžeš říct. Nikdo tu není. Můžeš mi říct úplně všechno.“

„Proč museli oba moji rodiče umřít?“ řekla. „Proč zrovna mně? Komu se něco takového stane? Nejdřív táta, když jsem byla malá. Pak máma. Je to tak nespravedlivé.“

„Souhlasím. Nesmírně nespravedlivé.“

„Je to trest.“

„To není pravda. Jak by to mohl být trest? Jsi dítě. Neudělala jsi nic špatného.“

„Jsem nevděčná. To říká Rose. Měla bych být ráda, že si nás babička vzala k sobě a poslala nás sem, ale nejsem. Jsem naštvaná.“

„Na tom, co cítíš, není nic špatného,“ řekl. „Je to absolutně normální.“

„Já chci ale ve skutečnosti říct, že Odell nemám ráda. Vlastně to tu nenávidím.“